

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 19/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ NIỆM PHẬT”

NÓI RÕ CÁCH ĐỐI TRỊ PHIÊN NÃO (PHẦN NĂM)

Hòa Thượng nói: “***Giới luật của Phật pháp là dùng để yêu cầu chính mình chứ không phải để yêu cầu người khác!***”. Đây là chỗ cao minh của Phật pháp. Thế gian pháp đưa ra các tiêu chuẩn là để yêu cầu người khác làm. Phật pháp là yêu cầu chính mình phải thật làm, chính mình làm thật tốt thì người khác sẽ học tập, làm theo. Hòa Thượng thường nói: “***Phật pháp chú trọng thân giáo chứ không chú trọng khẩu giáo***”. Nếu chúng ta chỉ chú trọng ngôn giáo thì chúng ta đã trở thành “***thế chí biện thông***”. Chúng ta dùng tri thức ở thế gian mà lý giải mọi sự, mọi việc thì chúng ta sẽ không thể có lợi ích. Điều quan trọng là chúng ta phải thật làm còn người khác có làm hay không là việc của họ. Chúng ta thật làm thì mọi người sẽ sinh tâm ngưỡng mộ, kính trọng và muốn học theo.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải học tập Ngài Lục Tổ Huệ Năng, Ngài dạy chúng ta phải thường thấy lỗi của chính mình, không thấy lỗi của người khác***”. Chúng sanh có đại bệnh đó là chỉ nhìn thấy lỗi người, không thấy lỗi mình. Nếu có hai, ba người cùng ngồi với nhau thì sau một lúc chắc chắn họ sẽ nói lỗi người.

Người xưa kể, có hai vị Hòa Thượng ngồi nói chuyện với nhau, khi các vị Hòa Thượng mới nói chuyện thì các Thiện Thần đến rải hoa cúng dường, một lúc sau thì thiện thần đi hết, các Ác Thần kéo đến xỉ vả, nhổ nước bọt. Đó là vì ban đầu các vị Hòa Thượng nói chuyện lợi ích chúng sanh, sau đó các vị đó nói chuyện thị phi nhân ngã, phải trái tốt xấu của người. Nói lỗi của người là đại bệnh nên chúng ta phải tránh duyên. Nếu chúng ta thấy câu chuyện chuyển sang hướng phải trái, tốt xấu thì chúng ta phải tránh mặt đi nơi khác.

Chúng ta nói việc phải trái, tốt xấu ở sau lưng người thì người khác cũng sẽ cảm nhận được từ trường. Khi người khác gặp chúng ta, họ sẽ nhận ra là chúng ta không thật sự tốt với họ. Nhà Phật nói: “***Chí thành cảm thông***”. Chúng ta không chí thành thì chúng ta không thể cảm thông được với người. Nếu sau lưng chúng ta nói xấu về họ thì mặc dù trước mặt chúng ta nói tốt về họ thì chúng ta cũng không thể cảm thông, không thể xoay chuyển được họ.

Chúng ta phải trực tiếp, thẳng thắn nói lời khuyên can người. Những việc lợi ích cho chúng sanh thì chúng ta phải thẳng thắn nói, những việc lợi ích cho chúng ta thì chúng ta có thể không cần nói. Có những người sợ nói lỗi người, nên họ không nói trước mặt mà chỉ nói sau lưng hoặc chỉ ghìm ở trong tâm. Nếu chúng ta giữ lỗi của người ở trong tâm thì chúng ta làm ô nhiễm tâm thanh tịnh của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải thường xuyên hướng nội để quán chiếu”**. Chúng ta hướng nội để quán chiếu thì chúng ta mới có thể làm sạch bụi ở trong tâm. Bụi bản ở trong tâm chúng ta đã quá nhiều, nếu chúng ta thường xuyên hướng ngoại để quán chiếu thì giống như chúng ta luôn vác theo máy hút bụi để hút bụi ở bên ngoài vào.

Hòa Thượng nói: **“Đại bệnh của chúng sanh là không thấy lỗi của chính mình chỉ chuyên thấy lỗi của người khác. Người chuyên thấy lỗi của người khác thì họ ngày càng tăng thêm phiền não. Người thường xuyên sinh phiền não thì họ chắc chắn không thể hướng nội quán chiếu”**. Chúng ta nhìn thấy việc làm của người khác không vừa mắt thì chúng ta sẽ sinh phiền não. Chúng ta luôn nhìn thấy người khác có lỗi thậm chí chúng ta nhìn thấy Phật Bồ Tát, Thánh Hiền cũng có lỗi lầm với chúng ta. Chúng ta cầu Phật Bồ Tát nhưng chúng ta không có được thì chúng ta thường cảm thấy Phật Bồ Tát bỏ rơi chúng ta.

Có người đến nói với Hòa Thượng, họ cảm thấy câu **“hữu cầu tất ứng”** không đúng vì họ cầu có một cái tủ lạnh nhiều năm rồi mà không có được. Hòa Thượng hỏi chỗ của vị đó có mấy người, vị đó nói rằng ông chỉ ở một mình. Hòa Thượng cười rất tươi nói: **“Vậy thì không được rồi! Nếu Ngài ở với nhiều người, Ngài cầu có tủ lạnh cho người khác thì có thể có được còn nếu cầu cho chính mình thì không thể có được!”**. Chúng ta chỉ hướng ngoại quán chiếu thì chúng ta sẽ chỉ thấy lỗi của người khác. Chúng ta chỉ nhìn thấy lỗi của người khác thì chúng ta sẽ giống như Hòa Thượng nói là: **“Khổ không nói ra lời!”**.

Hòa Thượng, Phật Bồ Tát nhiều lần dạy chúng ta sống tùy duyên nhưng chúng ta thường phan duyên, cưỡng cầu nên chúng ta phiền não, khổ đau. Chúng ta xây dựng xong trường nhưng nếu trường không vận hành được thì đó là do chúng sanh nơi đó không có phước. Chúng ta không phục vụ được chúng sanh nơi này thì chúng ta phục vụ chúng sanh nơi khác. Chúng sanh tận hư không khắp pháp giới đều cần được chúng ta phục vụ. Chúng ta thường dính vào cái ta, cái của ta nên chúng ta phiền não. Trong các buổi học, tôi không bao giờ nhắc đến quê hương của tôi.

Hòa Thượng nói: **“Nếu hàng ngày chúng ta chỉ quan tâm đến việc nội chiếu, chúng ta không bị ảnh hưởng bởi sự mê hoặc của ngoại cảnh thì việc nội chiếu này sẽ sinh ra trí tuệ, do vậy chúng ta có thể hóa giải được phiền não, tập khí của mình. Chúng sanh có tâm bệnh là chúng ta thấy người vượt trội hơn mình thì chúng ta sẽ sinh tâm đố kỵ. Việc chúng ta đố kỵ người khác cũng là hiện tượng bình thường! Phạm phu**

chúng ta đã có tập khí là đố kỵ, sân hận từ vô lượng kiếp đến nay. Nếu chúng ta không có những tập khí này thì chúng ta đã là Phật Bồ Tát rồi!” Chúng sanh thế giới Ta Bà luôn có tâm đố kỵ, sân hận. Chúng ta không có những tập khí này thì chúng ta không phải là phạm phu tội lỗi mà chúng ta đã là Phật Bồ Tát tái lai. Những tập khí, phiền não này không phải là không thể đổi trị. Tập khí chính là thói quen, chúng ta tập dần thì chúng ta có thể bỏ được thói quen. Người xưa nói: **“Nhân phi Thánh Hiền, thực năng vô quá, quá vật đản cải, thiện mạt đại yên”**. Con người không phải Thánh Hiền, không ai là không có lỗi, có lỗi mà biết sửa thì không còn gì tốt bằng. Chúng ta mãi chỉ là phạm phu bình thường là do chúng ta không dám thay đổi. Phật Bồ Tát cũng đã từng là phạm phu bình thường, các Ngài đã vượt qua sự tầm thường đó để trở thành phi thường, mỗi chúng ta đều có năng lực đó!

Nếu chúng ta miệt mài chuyển đổi thói quen của mình thì sau một thời gian một năm, hai năm, ba năm là chúng ta có thể chuyển đổi được tập khí. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nói chúng ta muốn độ chúng sanh mà cơm chúng ta không biết nấu, vậy thì chúng ta độ ai?”**. Hàng ngày, chúng ta phải để người khác phục vụ thì chúng ta không thể độ được người khác. Chúng ta không để người khác phục vụ mình mà chúng ta phải phục vụ người khác. Hàng ngày, tôi đều tặng quà cho người, nhiều người nghĩ rằng tôi rất dư dả nhưng đó chỉ là do tôi có bao nhiêu thì tôi tặng từng đó. Chúng ta phải mở rộng tâm, phải chân thật vì người lo nghĩ. Chúng ta chân thật vì người hy sinh phục hồi thì tập khí đố kỵ, sân hận trong chúng ta tự nhiên sẽ mất hết. Chúng ta đố kỵ là vì chúng ta cảm thấy mình có thể gặp bất lợi, người khác vượt trội thì họ sẽ chiếm được nhiều lợi ích hơn chúng ta. Nhiều người tìm vào núi sâu tu hành để mong đổi trị tập khí, phiền não của chính mình nhưng tập khí, phiền não của họ vẫn còn nguyên.

Hòa Thượng nói: **“Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta không phải là không gặp Phật pháp, không phải là chúng ta không nỗ lực tu học nhưng tại sao chúng ta rơi vào tình cảnh như ngày nay? Đó là bởi vì “cái ta” và “cái của ta” đã hại chúng ta”**. Hiện tại, chúng ta vẫn ngày ngày **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham, sân, si, mạn”**. Chúng ta cảm thấy **“cái ta”** bị tổn hại, **“cái của ta”** bị xâm chiếm thì chúng ta sẽ khởi phiền não. Chúng ta quán chiếu xem ai đang buồn, ai đang khổ? Chính là ta. Nếu không có **“cái ta”** thì không có ta buồn, không có ta khổ, không có ta đố kỵ, ngạo mạn.

Làm thế nào để không còn **“cái ta”**? Hòa Thượng dạy, chúng ta hóa nhập cái ta của mình vào cái ta của chúng sanh, ta là tất cả chúng sanh thì chúng ta sẽ không còn cái ta. Trước đây, chúng ta nghĩ đến ta thì bây giờ chúng ta nghĩ đến tất cả mọi người. Chúng ta nghĩ đến con mình thì chúng ta chuyển đổi thành chúng ta nghĩ đến con của tất cả mọi người. Chúng ta nghĩ đến gia đình mình thì chúng ta chuyển thành chúng ta nghĩ đến tất cả các gia đình. Hiện tại, chúng ta vẫn cố chấp, chúng ta vẫn đang âm thầm vun đắp cho **“cái ta”** và **“cái của ta”**. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không biết rằng “cái ta”**

và **“cái của ta” đã hại chúng ta vô lượng kiếp!**”. Chúng ta đã bị **“cái ta”**, **“cái của ta”** kéo chúng ta đi vào luân hồi càng lúc càng sâu.

Bài học hôm trước Hòa Thượng nói: **“Phật pháp Đại Thừa rất xảo diệu vì Phật pháp Đại Thừa dạy chúng ta phát Tâm Bồ Đề”**. Phật pháp Đại Thừa dạy chúng ta phát Tâm Bồ Đề chính là dạy chúng ta chuyển những tập khí xấu ác thành những tập khí tốt đẹp, thuần tịnh, thuần thiện. Thay vì chúng ta nghĩ cho chúng ta thì chúng ta chuyển đổi thành nghĩ cho tất cả mọi người. Nhiều người muốn mình được vãng sanh, để họ được an vui, không còn đau khổ. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta vì mình mà vãng sanh thì chúng ta không thể được vãng sanh!”**. Chúng ta vãng sanh phải vì để chúng ta phục vụ tất cả chúng sanh được tốt hơn. Chúng ta vì ta mà thành Phật thì đó là chúng ta có đại ngã, có cái ta quá lớn.

Nếu chúng ta sinh ra ở vùng quê nghèo khó, chúng ta thấy Cha Mẹ của mình khổ thì chúng ta sẽ nỗ lực học tập để giúp Cha Mẹ thoát nghèo. Nếu chúng ta nỗ lực học tập thì trong một thời gian ngắn chúng ta có thể làm được. Tôi biết, có người học 3 ngày có thể thi đỗ vào học viện. Họ chỉ vì Cha Mẹ mà còn có thể nỗ lực làm được nếu chúng ta phát tâm vì tất cả chúng sanh mà nỗ lực thì chúng ta nhất định sẽ có thành tựu. Phật Bồ Tát không phải vì các Ngài mà là vì tất cả chúng sanh mà thành Phật!

Chúng ta đã học Phật từ vô lượng kiếp nhưng chúng ta bị ở trong tình cảnh như ngày hôm nay chính là do **“cái ta”**. Có **“cái ta”** thì sẽ luôn có sự chiếm hữu, khống chế. Chúng ta muốn khống chế người khác cũng không dễ. Chúng ta thường cho rằng con cái, vợ phải nghe lời mình nếu họ không nghe lời thì chúng ta phiền não. Hòa Thượng nhắc, chúng ta phải hóa nhập **“cái ta”** của mình vào cái ta của tất cả chúng sanh. Chúng ta vì ta mà nỗ lực sẽ khác hoàn toàn với việc vì tất cả chúng sanh mà nỗ lực. Chúng ta học Phật Bồ Tát, các Ngài vì để phục vụ chúng sanh được tốt nhất mà các Ngài đã nỗ lực thành Phật Bồ Tát.

Tôi có cảm nhận rất sâu sắc với câu nói của Hòa Thượng: **“Chúng ta chậm một ngày có thành tựu thì chúng sanh thêm một ngày đau khổ!”**. Nếu chúng ta nghe lời này mà chúng ta không cảm động thì đó là vì tâm từ bi, Tâm Bồ Đề của chúng ta chưa phát khởi. Xung quanh chúng ta có rất nhiều thân bằng quyến thuộc, những chúng sanh tầng không gian khác, Ông Bà, Cha Mẹ nhiều đời đang chờ chúng ta thành tựu. Người xưa nói: **“Nhất nhân thành đạo, cửu huyền thặng”**. Một người thành đạo thì ông bà, thân bằng quyến thuộc chín đời sẽ được siêu thoát.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!